

Krásu kytek nacházím v jejich nedokonalosti

Se zahradní architektkou Lucií Králíkovou o Ostravě, její divočině a projektu konceptuálního květinářství v galerii současného umění PLATO.

Text a foto: Hana Halfarová (PLATO)

V Ostravě jste tento týden popáté v životě. Umělecký projekt *Pomíjivé hovory / Ephemeral Talks* je pro vás příležitostí poznat ji důkladněji. Jak na vás jako zahradní architektku město působí?

Ostrava je unikátní město proluk a tajemných zelených ploch. Je to skvělá krajina s divokou květenou. Pro mě jako člověka zvenčí je hodně krajinářská. Cestovat městem mezi jeho rozdílnými a architektonicky zajímavými částmi a poznávat je – to mi přijde na Ostravě téměř unikátní. Zajímavé nejsou jen industriální objekty, které tu máte. Pro mě to je i krajina, která se mění a zarůstá rostlinami, které nalétávají na haldy...

Kde všude divoké rostliny pro své kytice na míru sbíráte? Kam se ještě chystáte?

Určitě na haldách, které mě fascinují, také v lesích na okraji Ostravy. Ale líbí se mi i opuštěné rumištní plochy v centru města. Budu obcházet nákupní centra a sledovat, co roste na ulicích v neposekaném trávníku...

Podzimní krajinu ovládlo období plodů – jaké kytice mohou návštěvníci galerie očekávat?

Ostrava je drsná, což se mi líbí, proto ani mé kytice nebudou tradičně líbivé. Budu pracovat s tím, co ve městě roste, takže nelze očekávat zahradní kytiky, ledaže bych našla nějakou opuštěnou zahradu... Kytice budou tedy hodně zvláštními objekty, taková prapodivná květomluva. Převládají budou divoké rostliny, různé plody, odkvetlé tobolečky, klacíky, poslední kvetoucí, ale už i suché rostliny – hlavně zelená barva a nahnědlé odstíny. Pro mě je naprosto zásadní sezónnost.

Podmínkou konceptuálního květinářství je, aby si lidé donesli vlastní rostlinu – svou oblíbenou, třeba i pokojovou, nebo jen větvičku či stéblo pro začátek...

Potřebuji od nich rostlinu, abychom mohli navázat osobní rozhovor. Někdy si připadám jako kněz, kterému se lidé svěřují. Řeknou, pro koho kytici chtějí, a povídají mi o něm – co má rád, jakou poslouchá hudbu... To vše jsou pro mě inspirační zdroje, díky nimž se dostávám k tomu, jakou rostlinu použít s ohledem na její skryté významy. Lidské příběhy tak šifruji do kytic, které mají symboliku a sílu.

Na projektu *Pomíjivé hovory / Ephemeral Talks* spolupracujete s fotografkou Michaelou Karásek Čejkovou, která bude návštěvníky s kyticemi portrétovat. Fotografie jako dárek

na památku?

Michaelu jsem si vybrala pro její zvláštní způsob pozorování, ve kterém je příjemná civilnost, jež nás spojuje stejně jako pokora v práci. Výsledkem by měla být tedy pokorná dokumentace toho, co se v galerii bude dít. Michaela bude lidi fotografovat venku pomocí camery obscury a fotografie vyvolávat v provizorní komoře přímo v galerii. Jednu fotku si lidé odnesou, druhou pověsíme v galerii společně s rostlinou, kterou sami přinesou.

„Květinářství“ bude mít otevřeno po celý týden vždy odpoledne, od 14 do 18 hodin. Jak budete v Ostravě trávit dopoledne?

No přece sběrem rostlin! Za každou kyticí je šílená manuální práce. Chodím kilometry pěšky, s taškami plnými rostlin. Časově náročné je rostliny v krajině najít, přinést a očistit, což je filigránská práce. Třeba zbavit trnky a ostružiny trnů, očistit bodláky... věčně mám do krve poraněné ruce.

Celý umělecký projekt v PLATO bude také příjemně edukativní s etickým a ekologickým přesahem – stejně jako váš osobní projekt Efemér.

Když jsem před pěti lety v Brně založila Efemér, málokdo přemýšlel nad tím, že zajímavá kytice nemusí být jen z dovezených líbivých kytek z květinářství. Moje poselství je, že mnoho zajímavých rostlin, kterých si běžně nevšimáme, má stejnou, někdy i větší estetickou hodnotu, než vysoustružené kytiky splňující tržní standardy bez přidané hodnoty. Já naopak nacházím krásu kytek v jejich nedokonalosti. A Ostravanům chci ukázat specifickou květenu jejich města, aby si mohli sami trhat rostliny pro vlastní kytice.

Lucie Králíková (1981) se narodila v Žatci, od sedmi let žije na Moravě. Ve 30 letech se do svého rodiště vrátila, aby našla panelák, kde žila, a aby se v místním bazénu naučila skákat šipku. Vystudovala obor Zahradní a krajinářská architektura na Mendelově univerzitě v Brně, kde působila i jako asistentka předmětu Výtvarná tvorba. Několik let pracovala v kavárně, před pěti lety založila v Brně výtvarný projekt Efemér. Na Ekonomicko-správní fakultě Masarykovy univerzity v Brně vede seminář Genius loci. S fotografkou Michaelou Karásek Čejkovou a grafikem Jakubem Kovaříkem připravuje knihu o vzkříšení tradic v městském prostředí, kde sleduje roli rostlin v české kultuře. Aktuálně pracuje také na projektu Czechia, kde propojuje tradici, krajinu a genia loci. Tvůrčí trojice Králíková&Karásková&Plamitzerová vytváří univerzální oděv pro jednotlivá města včetně Ostravy. Současný městský кроj představí na říjnovém Desigbloku v Praze.

